

FOLK OG LAND

NR. 6. — 9. ARGANG

LØRDAG 12. FEBRUAR 1969

LØSSALG 65 ØRE

Litt bakgrunn for hendelsene i Algerie

Noen plukk fra Erich Kerns bok «Algerien in Flammen»

Folkerettsstridig kup mot sultan Mohammed V's gjester og forberedelser til angrepet mot Egypt

I disse dage da verdens øyne igjen er rettet mot det som skjer i Algerie, er det på sin plass å nevne en uhyre interessant bok som kan bestilles gjennom Folk og Lands boktjeneste, nemlig Erich Kerns fantastisk interessante og opplysende bok «Algerien in Flammen. Ein Land kämpft um die Freiheit». Boken er kommet på Plesse-Verlag i Göttingen. Her får man høre alt det som har foregått bak kulissene, alt det som vanligvis ikke kommer frem i pressen. Forfatteren har besøkt Nord-Afrika en rekke ganger. Han har hentet sine opplysninger fra begge parter, fra de franske fallskjermjegere og fra de algirske frihetskjemperne. Boken har også et rikt billedstoff

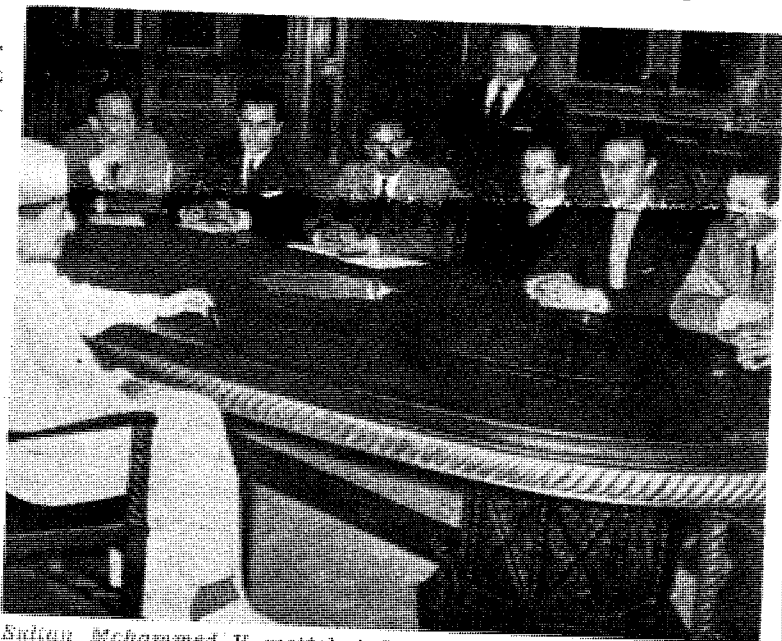
Vi henter nedenfor et avsnitt i boken, som forteller om de uhederlige midler den franske regjering brukte i sin kamp mot de algirske frihetskjemperne. nærmere bestemt om den stygge strek de spilte sultan Mohammed V av Marokko, da de ved en lumpen list arresterte fem av de algirske ledere som var sultanens gjester ved forhandlinger om fredsmuligheter I samme forbindelse kommer forfatteren også inn på Frankrikes, Englands og Israels anslag mot verdenssikkerheten ved angrepet på Egypt, en ulykkelig aksjon som pussig nok fant sted akkurat samtidig med den ungarske oppstand.

Det var 22. okt. 1956. Fem viktige funksjonærer i FLN, blant dem den tapre militære sjef Ben Bella hadde avsluttet en fortrolig samtale med sultan Mohamed V av Marokko. De skulde nå ledesage den marokanske monark til Tunis og delta i en felleskonferanse med den tunesiske president Habib Bourgiba. Førerne i Nord-Afrika vilde sammen rådslå om situasjonen. Få måneder før hadde Ferhat Abbas i et intervju med den svenske avis «Expressen» erklært klart og tydelig at det algirske befrielsesråd som for tiden hadde sitt sete i Kairo var rede til forhandlinger med Frankrike. Naturligvis måtte Frankrike anerkjenne algerernes rett til egen nasjonalitet. Algerernes mål var opprettelsen av en algirsk republikk og samme rett for alle innvånere uten hensyn til rase og religion.

På denne erklæring fra algerierne var det ikke kommet noe fransk svar. Nå vilde de marokkanske og tunesiske statsoverhoder ta imot rapport fra algerierne, for derefter å rådslå om hva der kunne gjøres for å få slutt på den morderiske kamp i Algerie.

Mohamed V vilde opprinnelig ta med de algirske gjester i sitt eget Constellation-fly. Først i siste øyeblikk, om formiddagen, bestemte han seg for å ta sin familie med til Tunis. For algerierne ble det leiet en DC-3 maskin av det marokkanske luftfartsselskap. Sammen med dem fløy noen journalister: representanten for «New York Times» Brady, fra «France Observateur» Eve Dechamps og en kvinnelig journalist fra Rabat.

Kort tid etter denne omdisponering fikk agentene fra 2. byrå

Sultan Mohammed V mottok i Rabat førerne for Front Liberation Nationale (FLN). Nr. to fra høyre algerierne militære leder Ben Bela. Neste dag fløy algerierne inn i en fransk felle slik det berettes om i denne artikkel.

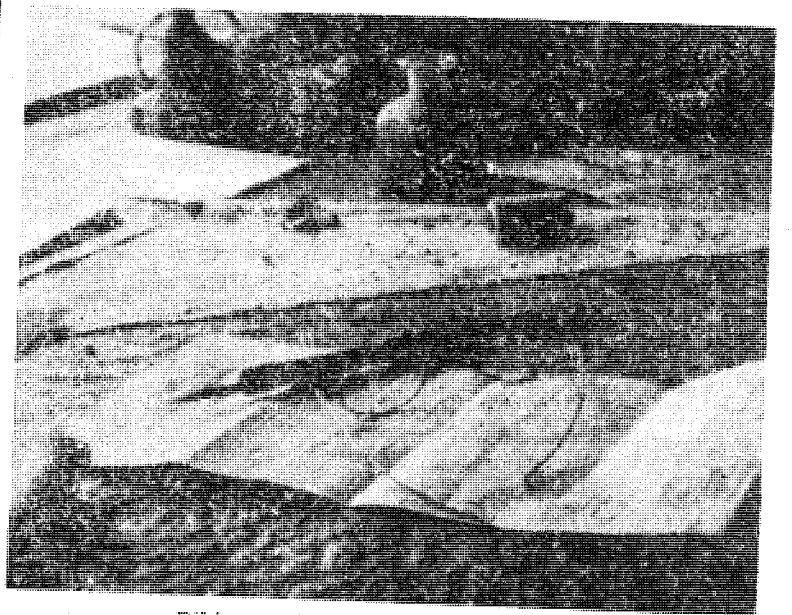
rede på det. Den franske hemmelige tjeneste begynte sitt spill. Den foretok alle sine forberedel-

ser etter oppdrag av den franske overkommando i Algerie, general

Forts. side 6

Forlengst er det tattet frem en disiplinert armé av flokken med algirske frihetskjemperne

Bikterens forlatte skrivebord — — —

OLAF HOLM:

DEN ANDELIGE TORTUR AV KNUT HAMSUN M. V.

I. Professor Langfeldt har i lengere tid vært ute i hardt vær for sin befattning med denne sak. Man synes uvilkarlig synd på ham, selv om det er selvforskyldt, for det er dog, i noen grad, å «rette baker for smed».

II. Professoren unnskyldte seg i sin tid med, at han hadde å lystre ordre. Ingen er forpliktet til å lystre ordre om å begå eller medvirke til en ugjerding, men det er merkelig hvor det synes å være vanskelig å si NEI. Det er helt ufarlig, hvis man da ikke står overfor kjeltringer, men også de respekterer slikt standpunkt.

III. Forklaringen tør være, som det også er opplyst, at hensikten med å anbringe den gam-

le dikter på Psykiatrisk Klinik var den, gjennom en at-test derfra for varig svekkede sjelsevner å unnlate å sette ham under tiltale for landsforrederi, m. a. o. man ønsket å hjelpe ham. Det lyder så smukt. Det ville heller ikke vært særlig reputabelt ute i den store verden å gå til et slikt skritt mot den verdensberømte mann.

Hamsun selv ble ikke spurt. Det ville innebære å anerkjenne ham som åndsfrisk — hvilket man muligens hadde en mistanke om at han var.

På den annen side, når nu hensikten var å hjelpe ham, så måtte det kunne vært like lett og smertefritt ordnet som for tyskerarbeiderne, — ymse økonomiske landssvikere og politiske værhaner, så meget mer som man i Moskva hadde fått et vennlig råd om ikke å gjøre dumheter.

IV. Professoren har ifølge sine opplysninger gått ut fra, at hans medvirkning skulle være til hjelp for Hamsun, ellers var han i embeds medfør den første til å avvise oppdraget. For dette gikk altså ikke ut på å undersøke om Hamsun led av varig svekkede sjelsevner, men å konstatere at han hadde det.

V. Man skred til oppgaven med stor nidkjerhet og ikke mindre utholdenhet, men resultatet må, av nærliggende grunner, ha vært negativt, for ellers hadde det ikke vært noen grunn til å foranledige

Forts. s. 8

Litt om hjelpen fra England «Urett i lovens navn»

Under tyskernes fremrykning nordover i 1940, ble der i Saltdal drept en eneste person, Hartvig Nygaard, ikke av tyskerne, men av en av «hjelperne» fra England, en britisk soldat. Hartvig Nygaard tilbød seg frivillig å hjelpe til med å evakuere pasienter fra Vensmoen Sanatorium til Bodø. Under arbeidet med å landsette disse pasienter på østsiden av Bodøhalvøya, ble han truffet av en kule fra en britisk pøbelsoldat, som lå oppe i skogholtet nær ved, og moret seg med å skyte til måls etter folk nede på stranden.

I fem år var vi okkupert av tyske soldater, som dog alltid viste den største hensynsfullhet, og som i Bodø kjørte rundt med sine biler, uten at et eneste uhell intraff. Men så kom «frigjøringen» med britiske soldater, som på mindre enn fjorten dager kjørte ihjel to barn i Bodøs gater.

Vi husker også alle senkningene av norske hurtigruteskip langs Norges kyst av «våre venner britene». D/S «Prinsesse Ragnhild»s torpedering straks nord for Bodø, hvorunder en mengde norske sivile fant sin grav. D/S «Richard With»s senkning, hvorunder over 100 norske sivile kom bort, D/S «Vesteraalen»s

senkning, hvorunder likeledes en mengde nordmenn fant deres våte grav, og en flerhet andre «hjelpelandinger» fra britisk side.

Vi husker også britenes forsøk på å bombe den tyske ubåt-bunker i Bergen, hvorved i steden en norsk folkeskole ble truffet, så over 100 små skolebarn ble drept. Jo - Ola Nordmann har all grunn til å være takknemlig for hjelpen fra England.

Under hele okkupasjonen viste de tyske soldater en eksemplarisk oppførsel. Men så etter «frigjøringen» fikk vi da en rekke britiske flåtebesøk, hvor disse pøbelsoldater eller gaster, oversvømmet byen, og vi opplevde da selvfølgelig at etpar av disse våre kjære britiske venner røk ihop i slagsmål inne i selve Nationalteatret, midt under forestillingen, så det norske politi måtte gripe inn og få hevet dem ut. Noe slikt ville være utenkelig, hvor tyske soldater ferdedes.

Men som takk for all hjelpen inviterte Kong Haakon 7 Churchill, som hadde fått det hele igang, som sin private gjest til Oslo, og skolebarn gikk i flaggtog for ham og ropte hurra, og Ola fjøsnisse lå på magen og plukket opp cigarstumper etter ham til oppbevaring som relikvier.

Labus.

Svar til

Nils Rømming i VG

Da jeg ble intervjuet av journalist Øye i Verdens Gang gjenga han nesten korrekt 1/5 del av det jeg sa som svar på avisens spørsmål. Hva angår jødespørsmålet så siterte jeg det Arthur Koestler, Quisling, frontkjempere, «Spectator» og amerikanske kilder o. a. beretter om disse ting.

Disse sitater ble desverre ikke trykket, i Verdens Gang, som mange kaller Vredens Gnag.

Hvis herr Rømming som etterpå skrev en malplisert artikkel i V. G. hadde visst litt mer om saken, og ikke bare var en avisskriver med formentlig urene, agitatoriske motiver, da hadde jeg gidet å svare ham.

Alexander Lange.

Årsmøte i

A/L FOLK OG LAND

holdes på kontoret i Kiersch ows gt. 5, Oslo fredag 4. mars kl. 12. Andelshavere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen andelshaver.

Til behandling foreligger bl. a. regnskapet for 1959 og valg.

OLAF HOLM.

styrets formann.

En stemme fra graven?

I Dagbladet for 9. februar sees en rekke underskrivere av en benådningsaksjon for amerikaneren Chessman. — Blandt navnene merker vi oss: Professor Ragnar Schancke. Finnes det idag noen professor med dette navn?

Eller taler professor Ragnar Schancke fra graven? Selv ble han dømt til døden etter forvrengning av fakta og juss. Han eminente forsvarer h.r.-advokat, dr. jus. Jørgen Overgård skrev om Eidsivatings dom over Schancke: **Lagmannsrettens hele oppfatning beror på en synhverving, og har intet med virkeligheten å gjøre.**

Etter å ha sittet med dødsdom i 2 år og 3 måneder ble professor Ragnar Schancke skutt på Akershus 28. august 1948.

Hvor mange domfellelser har jeg ikke sett som var mer kriminelle enn selve forbrytelsen.

Montaigne.

ORD FOR DAGEN

«Det kommer ikke an på hvor mange som leser en avis, men hvem som leser den». Redaktøren av «Economist»

Under denne overskrift skrev Helge Seip en artikkel i Dagbladet før jul om den svenske bok «Forsvarsadvokaten» hvor de to forfatterne hevder at det er «en stigende fare for urettferdighet i rettsstatens navn» i dagens Sverige.

Boka viser også hvor verdiløs rett og rettsregler kan være når de kommer i veien for de store og særlig for samfunnsstyrkene. «Da har den uformuende mann eller kvinne ikke stort de skulle ha sagt». Og hr. Seip er enig i at det kanskje er fare på ferde her, til og med i vårt eget norske mønsterdemokrati — som det gjelder å være på vakt mot.

Men da skulle det jo være den mest nærliggende oppgave for samfunnsreformatoren Seip å rette søkelyset mot de norske forhold. Der finnes adskillig materiale til støtte for den oppfatning at «urett i lovens navn» og «urettferdighet i rettsstatens navn» nok ikke er noe ukjent begrep i norsk rettspraksis heller. Jeg kan f. eks. henvise hr. Seip til prost Hedems brosjyrer, til major og mil.org.sjef O. H. Langelands bøker «Dømmer ikke» — h.r.advokat H. Kiser Mordts bok «Det urettferdige rettsoppgjør» o. m. fl. Bare navnet på den sistnevnte bok sier jo med rene ord at rettskrenkelsene etter krigen har vært en kjensgjerning og at maktavernes synderegister i så henseende er ganske omfattende da boka jo ikke er imøtegått fra offisielt hold eller kjent rettsstridig.

Også mye annet opplysningsmateriale som foreligger om disse ting er etter mitt skjønn såvidt avslørende at man med rette vil kunne tolke det derhen at myndighetenes omgang med lov og rett i etterkrigstiden har vært den rene rettsvind, og bevis for at rettssikkerheten i det norske superdemokrati endog i fredstid hviler på nokså utrygg grunn, enda om en av

NORSK DUSTEFORBUND

«Som skolesøster ved en av byens skoler sto jeg en dag sammen med et par til og hørte skolens nazistiske overlærer fortelle at han dagen før hadde vært med på å hente en 5 år gammel småpige på Ullevål som var syk og ta henne med ned til havna og kaste henne på sjøen».

(Bergljot Hammer i Dagbladet)

Hvis denne slår an skal vi i neste nummer bringe en ny, enten av fru Hammer eller eventuelt av Johan Borgen.

Norsk Dusteforbunds hetsavdeling
Anton Beinhard

Tiltredes!

Norsk Dusteforbund
Helge Fleip
uansv. formann

Kvar står dei som vakt skulle vere?

Samfunnet vert meir samansett og vanskelegare å ha oversikt over for den ein-skilde. Dette skulde fortelja kor grunnviktig det er at kvar einskild er ansvarsmedviten på sin plass i livet og samfunnet. Men den aukande ungdomskriminaliteten fortel tydeleg nok at det ber galne vegen. Kva er grunnen til at fleire og fleire er komne på feilspor? Finn me kanskje løysinga på gåta og svaret i dette gamle ordtaket: «Som husbonden gjeng fyre, kjem sveisane etter». Me ser m. a. kva dei leidande i folket sitt helsevern står i ferd med å gjere. Den fåretrugande nedgangen i folket si tannhelse vil dei møte med fluor i drikkevandet! Slk lullar dei, som burde skyna sitt ansvar og si plikt på ein annan måte, seg sjølve og ein stor del av fol-

samfunnets støtter (eller pamper som noen kaller dem) nylig skrøt av at Norge er en «solid rettsstat».

Personlig kan jeg yte mitt bidrag ved å opplyse at jeg ble satt ut av arbeid og erverv i henhold til anordninger med tilbakevirkende kraft og hvorom en så høyt ansett rettslærd som professor Skeie kategorisk har uttalt at de ikke har noen rettslig gyldighet. Det ville i høy grad styrke tilliten til hr. Seips redelighetssans om han for alvor tok opp arbeidet for å rydde opp i det villniss av rettslige merkeverdigheter vi har vært vitne til etter krigen og som mange av oss også har vært offer for. Hr. Seip har bedre muligheter for å løse en slik oppgave enn de fleste, da han jo er redaktør for en avis med en stor og interessert leseleser, og dessuten — inntil videre i allefall — har adgang til Stortingets talerstol. Og Stortinget er jo også det forum hvor en slik opprydningsaksjon først og fremst hører hjemme. Dertil kommer at hr. Seip sikkert også er en dyktig mann.

Og så ønsker jeg ham til lykke med dette opprydningsarbeidet som jeg herved oppfordrer ham til å ta fatt på. Istedet kan han gi stoppesignal for jakten i Dagbladet og andre steder — som nå har pågått som den rene folkeforlystelse helt siden freden brøt løs for 15 år siden — på dem som ble utpekt til sonoffer for synder og dumheter som ble begått av dem i vår nærværende demokratiske urtegård som i 1940 rømte i vill forvirring både fra lov og rett — plikter og ideer, og som derfor selv burde ha tatt såvel det moralske som det straffettslige ansvar for sine misgjerninger.

ket til å oversjå grunnårsakene til det alvorlige forfallet av tennene som har bredd seg i takt med den om seg gripande industrialisering og denaturering av våre næringsemne i mat og drikke. Dei grip etter «halmstrået» — fluoret, som mange sakkunnige hevder vil verte til større skade for den menneskjelege organisme enn den direkte positive verknaden på tennene kan forsware. Også for tennene er fluoret av tvilsamt verd. når det er påvist at dei vert skyøye.

Slike folkeleidarar er det vel ikkje vanskeleg å sjå er inne på den minste motstandsveg — fall- og nedgangsvegen. Dei er materialistar som ikkje vil bry seg med å ta opp kampen mot sine eigne og folket sine materielle nytelyster, tvertimot vil dei trekkje folket med seg ned, når dei i staden for å ta opp kampen mot dei nedbrytande kreftene held på å undergrave folkehelsen, prøver dekke over med fluor i drikkevandet det dei dårlege tennene har avdekket resultatet av den unaturlege og feil ernæring.

Det må vel vera ei verdigare oppgave for Helsedirektoratet og den norske Tannlækjarforeiningen å nytte dei pengane fluorgift i drikkevandet vil koste, i staden til storstilla opplysningskampanje om kva som svekkjer og kva som naturleg byggjer friske og sterke tenner. Tannlækjarane veit mykje godt at søtsakene som borna sleikjer i seg er til skade for tennene. Og ansvarsmedvitne foreldre og lækjarar veit at det nyttar å styrkje tannhelsen gjennom sunnt, naturleg og enkelt kosthald. Vilde det ikkje vere ein betre idé å honorere dei born og foreldre som kan syne dei friskaste tenner på eit naturleg kosthaldsgrunnlag?

Den landskjende barnelækjaren dr. med. Arthur Collett opplyste i sin kronikk i «Morgenbladet» 5/5—55 at han gjennom ca. 30 år har gjeve borna på ein barneheim ein kost nesten utan sukker og finsikta mjøl, med det resultat at tannråten etter kvart gjekk so sterkt attende at det ved kontrollane eit par gonger ikkje vart funne nokon aktiv tannråte.

I sin hovudart. i «Sunnhetsbladet» (nr. 1957), «Vann», seier Collet om fluor i drikkevandet: «— betenkelig for ikke å si meget uforstandig».

Me kan vel sanne at det er slik som prof. dr. med. W. Zabel, Berchtesgaden, skriv: «Fyrebyggjning mot tannråte er ikkje eit tannteknisk spørsmål, men eit spørsmål om fornuft og måtehald i vårt leveste. Og det er eit tiltak som openbert fell oss alle tungt». L.

L—r.

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Studenter eller åndelig pølsemakere?

Norges kommunistiske parti oppfordret de norske studenter til en demonstrasjon «mot antisemittisme og mot nynazisme i Tyskland» og det lydige «konservative» styre i Det Norske Studentersamfund var straks med på notene. Det lykkedes å samle 500 mennesker foran Wergelands-statuen til denne kommunistiske oppmarsj «mot vold og forfølgelser». For styret i Studentersamfundet har bredt vingefang og ingen skal beskyldes for å ha noen personlig mening som kan skade karrieren og tyde på selvstendighet i det gerhardsenske robotsamfunn.

Det hjelper bra lite om høyreredaktør Kandahl gir spirituelle oversikter i Studentersamfundet om den lille manns stilling vis à vis den politiske utvikling i de seneste årtier, for å sitere Aftenposten, når de små menn han taler til ikke kan finne annen utløsning enn å vedta en ny resolusjon rettet mot Vest-Tyskland i forbindelse med den hakekorsmaling som har vært adskillig mere utbredt alle andre steder enn akkurat i Tyskland. At disse åndens lys også henstillet til den norske undervisningsminister å få inn enda mere hets i skolens lærebøker er naturligvis bare i stilen

Det var en trist samling av representanter for den hårdkokte og hatefulle kommunisme som, bak en flom av røde skrifter, fra Samfundets talerstol terroriserte det konservative flertall til å vedta disse tåpelige resolusjoner, hvis eneste hensikt kan være å bakke opp det kommunistiske diskrimineringsangrep mot Vest-Tyskland, og mot nasjonale elementer i alle land som et hyggelig biprodukt. På ny ble de 6 millioner gassedde jøder lansert, men en av talerne var villig til å slå av. La gå at det dreier seg om et annet tall, sa han. Det spiller ingen rolle, for forbrytelsens grense går mellom null og en. Og da er en straks på hjemmebane og burde rettelig vedta noen avskyresolusjoner om den norske heimefrontforbrytelsen ved Skrikerudtjern, for bare å holde oss til de jødiske ofre.

Hva kan det være som har skapt norske studenter om til en slik flokk av åndelige pølsemakere?

Borte er enhver åndsrevolusjonær innstilling, borte er tro og begeistring, borte er kampen for sannhet og rett, borte er viljen til å gå på tvers av den kompakte majoritet. Tilbake er bare det utbredte marxistiske slagg, disse vrakstumper på ensrettethetens grå hav.

Slik har materialismens sorte pest rammet de norske studenter, likegyldig enten de kaller seg «sosialistiske» eller «konservative». De har såvisst ikke tenkt å bryte ut av hatets og løgnens og de drøvtyggede slagords onde sirkel. I Studentersamfundet er det da også de gamle, velprøvede og velløvede argumenter som fremdeles gjør sin drabelige rundgang, mens Tranmæls og Hambros ånd svever over vannene. Der i gården lyder såvisst ikke annet enn det tomme ekko fra den gerhardsenske velferds- og robotstat.

Og er det noen av de unge herrer som tror at de representerer annet enn overlevet vrøvl, så bør de betenke at tyvetredveårenes forlorne arbeiderromantikk og gammel dynamitt i borehullene er dårlig utstyr når en er kommet inn i sekstiårene og alle de gamle ordenes barrikadehelter er forvandlet til eksellenser av alle slag, til høyesterettsdommere og til flosshattprydde kammerherrer.

Og likevel kan vi ikke la være å spørre med Holger Drachmann:

«Jeg stod for mig selv derhenne i Krogen.

Var jeg da bleven saa kritisk gammel?

Kunde jeg slet ikke finde nogen,

Som ikke smagte mig alt for vammel?

Var det bag Rober og bag Tournure

Ikke et ærligt Pulsslæg at ane?

Var der da slet ingen brave Fyre,

Som vilde følge en anden Fane?

Endelig en uredd
partifører

Senterpartiets Borten tar
avstand fra Dagbladets
politiske forfølgelse

I et foredrag i Skien for en uke siden kom Senterpartiets formann og parlamentariske fører Per Borten også inn på spørsmålet om et teknisk valgsamarbeid mellom Senterpartiet, Venstre og eventuelt Kristelig folkeparti. — Borten satte tingene på sin rette plass ved å understreke at Venstre må ta avstand fra det syn Dagbladet forfekter på sitt landsmøte til våren hvis det skal bli tale om et samarbeid med Senterpartiet.

Om Dagbladets politiske forfølgelse, som i den siste tid har tatt rent groteske former, sa stortingsmann Borten at Dagbladet i toleransens navn innbyr «til den rene heksedebatt i jakten på de personer, grupper og partier som gir uttrykk for en annen mening enn bladets. Et slikt organ og et slikt syn er selvfølgelig ikke i pakt med Senterpartiets idealer».

Dom

i hakekorsaken

De to unge menn som malte hakekors i Köln julaften har nå vært for retten og ble dømt til 14 måneders og 10 måneders fengsel. Dette er naturligvis en vanvittig reaksjon på noen barnestrekker, som enten skyldes tilskynnelse fra provokatører østfra eller simpelthen manglende forstand. Og enda gav retten ungdommene bare halvparten av den straff statsadvokaten krevet. Imidlertid er det jo enda verre hos Willy Brandt i Vest-Berlin, hvor en krever dødsstraff for slik hakekorstegning. Her hjemme synes alle aviser at dette er i smukk orden. Selv Dagbladet, som ellers vil at unge menn straffefritt skal både få myrde og stjele, applauderer begeistret. Ellers bragte ikke rettssaken noen klarhet i de dunkle forbindelser østover — naturligvis.

Sjørøveri

Som i tredveårene herjer nå utenlandske trålere på bankene utenfor norskekysten og ødelegger norske fiskebråk. Nasjonal Samling tok den gang skarpt til orde for en effektiv inngripen, men de styrende lot det hele skure.

Også i dag vil Folk og Land som representant for de gamle NS-folk reise krav om en effektiv inngripen mot dette uvesen. De britiske trålere er

Deutsche handelskammer in Norwegen

MEDLEMSFORTEGNELSE:

A/S Jelglinjen, Dampschiff-
ahrts-gesellschaft, Strandgt. 5,
Oslo.

A/S I. Jensen Kulforretning &
Vedhuggeri, Nøstet, Bergen.

Rolf Jensen, Agenturen, Bank-
plassen 1, Oslo.

Jenssen & Co. A/S, Bankge-
schäft, Kolonialwaren engros,
Kjøbmannsgt. 40, Trondheim.

J. I. Jenssen, Agentur in Ma-
nufakturwaren, Rådhusgt. 20,
Oslo.

O. M. Jenssen A/S, Herrenar-
tikel, Munkegt. 27/29, Tr.heim.

Joh. Jerndahl, Leder u. Gerb-
stoffe, Tomtegt. 13, Oslo.

A. G. Johansen A/S, elektr.
Artikel, Radiogeräte, Cort Ade-
lers gt. 12, Oslo.

Henry Johansen Ltd. A/S,
Holzexport, H. Heyerdahls gt. 1,
Oslo.

Henry Johansen Lumber Co.,
Furnierfabrik, Kristiansand S.

Johansen & Larsen A/S,
Trondheim.

En jordskiftesak tar 7 år!

Stortingsmann Bråtelien interpellasjon

Som vi vet er det naturlig ineffektivitet også i de gode nordmenns administrasjon — for ikke å bruke skarpere uttrykk! Stortingsmann Bråtelien (Sp) pekte således i Stortinget forleden på følgende i vår nylig avdøde venn, jordskiftedommer Tollef Ruuds fag:

Interpellasjon fra represen-
tanten Botolv Bråtelien til
landbruksministeren:

«Akte departementet å
gjøre noe for snarest å få ført
jordskifteverkets arbeid a
jour, og for i det hele å få en
kortere behandlingstid av sa-
kene?»

Bråtelien: Gjennom de hun-
dre år det norske jordskifte-
verk har virket med fagut-
dannede ledere av jordskifte-
rettene og markarbeidet, har
det utført et stort og viktig
arbeid. Dette arbeidet har
vært et overmåte viktig ledd
i utviklingen av jord- og skog-
bruket.

Jeg holder meg til de opp-
lysninger som er gitt i bud-
sjettproposisjonen for 1959—
1960. Disse syner at det 1. ja-
nuar 1958 lå fore i alt 3612
saker ved jordskifterettene.
Det var 113 flere saker enn 1.
januar 1957. Det er videre i
den nevnte proposisjonen

ille, men det later til at de
tyske er verre. Særlig beklag-
elig er en episode nylig da
en tysk tråler direkte satte
seg opp mot et norsk marine-
fartøy og til og med kastet
«kanonslag» på dekket til
marinekutteren.

Det får da være visse gren-
ser også! Her bruker en over
1 milliard pr. år til forsvaret
og så har en ikke engang mid-
ler eller vilje til å sette seg i
respekt overfor en utenlandsk
sjørøver.

Vi går ut fra at det i denne
forbindelse også for alvor må
bli reist krav om utvidelse av
fiskerigrænsen til 12 mil uten
hensyn til de britiske interes-
ser. For når alt kommer til
alt, så er vi vel norske her i
landet?

Følg eksemplet fra de is-
landske frender og forsvar
norske livsinteresser både
overfor Tyskland og England!

opplyst at det gjennomsnitt-
lig tar

7 år fra en vanlig jord-
skiftesak blir krevd til
den blir sluttet, og for
grensegangssaker er tiden
2—2 ½ år.

Departementet sier at det
vil være ønskelig med en kor-
tere behandlingstid. Jeg tror
en må kunne bruke et sterke-
re uttrykk her og si at det nå
vil bli nødvendig med en kor-
tere behandlingstid.

Det er ønsket og krav i di-
strikten om et raskt arbeid-
ende jordskifteverk som har
foranlediget denne interpel-
lasjonen min.

Statsråd Løbak: Departe-
mentet har derfor i åra etter
krigen søkt å styrke jordskif-
teverket blant annet med mer
personell. Tallet på tjeneste-
menn er således økt fra 180
i 1948 til 243 i 1959. Det har
dog til dels vært mangel på
jordskifte kandidater slik at
en har hatt flere ledige still-
inger, og det er også i dag
ledige landmålerstillinger på
grunn av mangel på kvalifi-
serte søkere.

Når det gjelder rekrutterin-
gen til Landbrukshøgskolen
til dette fag er det ca. 9—12
søkere hvert år. Halvparten
av disse tar etter endt utdan-
nelse arbeide i Jordskifte-
verket.

Og så kommer statsråd Lø-
bak med en «spiss» til Hal-
lingdal således, dette må Hal-
lingdal merke seg:

Arbeidet med disse saker
ser ut til å være svært an-
strengende. Det kan således
nevnes at Hallingdal har
«slitt» ut fire mann siden
1920.

Etter det som er opplyst
skyldes ikke dette at saks-
mengden har vært noe særlig
større i Hallingdal enn andre
steder. Det skyldes en rekke
tvistigheter av ulike slag som
er oppstått under behandlin-
gen av enkelte saker i dette
distrikt.

Det er ofte ondt å være
statsråd!

A. L.

BAK KULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

I den polske ambassade i Berlin

24. august 1939. Foran den polske ambassade i Kurfürstendammstrasse i Berlin er det først en ganske stille. Herren som kommer er en ung og som blir et øyeblikk for det overveldende — vil han se tilbake tilbake for å snakke med sendemannen på dette besøket? Men kommer fra Genf, han som med handgtoget til Adalbert Lehnert på 19.50 og har ikke hørd seg med å telefonere fordi det ville ta for lang tid. På skyder han seg inn i det store hus

Han er åpenbart kjent her. Uten videre går han forbi den store portal som fører til sendemannens privatbolig, han går rundt huset og idet han tar to trappetrinn ad gangen iler han opp den lille trapp som tidligere var en trapp for budene men som nå brukes i den alminnelige trafikk til ambassaden. Herren som har det så travelt kommer nå inn i forværelset hvor det brenner kunstig lys dag og natt. Hurtig går han forbi bordet hvor det ligger reiseprospekter og illustrerte tidsskrifter som skal reklamere for Polen, og opp trappen til annen etasje hvor sendemannens kontor er. Da kommer det ovenfra mot ham en ung elegant antrukket herre. «Min Gud!», roper denne forbauset, «hva gjør De i Berlin? Jeg trodde De var i Genf?»

Besøkeren som har det så travelt gir seg ikke tid til å svare på spørsmål. «Kom her, kjære Szubert», sier han og drar den unge mann med seg oppover trappen igjen. «Jeg må straks tale med sendemannen! Jeg holdt ikke ut lenger i Genf - -».

Mannen som blir tiltalt med Szubert er attachéen ved den polske ambassade, sendemann Lipskis sekretær. Hans forfedre het engang Schubert og utvandret til Polen som utallige tusen andre, blant annet også forfedrene til utenriksminister Beck, men i løpet av århundrene er begge familier blitt polenisert - og herr Szubert har måttet lære sine forfedres tysk som et

fremmed sprog. Han kjenner herren som har det så travelt. Det er nevøen til grev Lubinski, kabinettsjefen i utenriksdepartementet i Warszawa.

«De kommer dessverre forsent, herr greve», sier han beklagende. «Sendemannen er ute, men jeg tror nok han titter innom her igjen!»

De er alt i den lyse hall i annen etasje. Foran de brogede veggtepper i grågrønt, som henger her som prøve på polsk folkekunst, men som alle kjennere straks ser er av ukrainsk opprinnelse, står en kobberbyste av Pilsudski

«Kanskje han er der fremdeles», svarer grev Lubinski hurtig, banker på døren til sendemannens kontor, åpner den og titter inn. Han ser rokkomøblene med det rødlige silketrekk ved veggen tilhøyre, han ser skrivebordet — men ikke et menneske i rommet.

«Kanskje De kan snakke med

fyrst Lubormirski?» spør attachéen.

«Ja, ja, ja», svarer den annen og iler allerede nedover trappen igjen, for inn til ambassaderåden kommer en fra det nevnte forværelse hvor bordet med brosjyrene var og hvor lyset brenner natt og dag.

«Jeg har ikke noe oppdrag», sier han til sekretæren som ledsager ham ned igjen, men det lyder mere som om han snakker med seg selv. «Men jeg holdt det ikke ut lenger! Jeg holdt det ikke ut!»

Ambassaderåden, som han banker på hos, svarer «Kom inn» — og Szubert trekker seg tilbake

«Lubinski!» roper fyrst Lubomirski glad, tvinger ham ned i en stol og byr ham en sigarett. Ambassaderåd fyrst Lubomirski sitter foran et skrivebord hvor det synes å råde vilt kaos. Men det er intet usedvanlig. — Fyrsten kan bare arbeide når det ser ut på skrivebordet som det skulle ha passert en lavine.

Fyrsten er en mann på omkring 45 år. Han er liten, hans merke hår er blitt tynt, en lorgnett henger skjævt på nesen hans og ingen som ser ham ville ta ham for en etterkommer av et fyrstelig hus og det til og med av hin familie Lubomirski som så ofte har spilt en glimrende rolle i Polens historie.

«Jeg holdt ikke ut lenger i Genf», sier besøkeren påny. — «Er dere da blitt vanvittige i Warszawa?! Ser da ingen hvor dette vil føre hen?! Her» — han haler frem en polsk avis fra jakkelommen, den polske tungindustriblad og leser feberaktig opp: «Med tyskerne kan en først snakke når en har kniven på strupen deres - - -. Underhandlinger, forhandlinger og

Den omvendte verden

Det er NS-folkene og ikke jødene som er i fare

NS-programmet har aldri hatt noen antisemitisk post

I disse dager klager jødernes ledere i alle verdens aviser over at jødene er i fare. Men er de virkelig det? Hvor er jødene i fare? Er de det her i Norge?

De norske aviser later slik, og mere enn antyder at NS-folkene er en fare for jødene. Dette er naturligvis ikke sant. NS-folkene er i dag en diskriminert folkegruppe i Norge. Det er fremdeles en alvorlig belastning for en mann å ha tilhørt NS. De fleste NS-folk er forlatt sin stilling, og har måttet finne seg en ny. Åndsarbeidere har måttet gå over til kroppsarbeide, embetsmenn har måttet bli selgere, journalister kelnere og teologer agenter osv. Men det har vært usedvanlig godt stoff i de fleste NS-folk. På en eller annen måte har de trass i all boikott klart det. Og de har også klart å få sine barn frem. NS-folks barn utmerker seg også stort sett på alle områder i samfunnet.

På tross av brødnid, tilside-settelse og diskriminering har NS-folkene klart å forsørge seg og sine. Og de har liten tid eller lyst til å ta opp en ny kamp for å berge det norske folk gjennom neste krise. De truer så visst ikke jødene og maler heller ikke hakekors. Politiet har da heller ikke et eneste eksempel på at de har gjort det.

Her i Norge er det ikke NS-folkene som angriper jødene, men det er de som nå er så bekymret for jødene som angriper NS-folkene. Fordi kommunistene i Tyskland maler hakekors, så skal NS-folkene i Norge øyensynlig fratas sitt meget surt ervervede levebrød. Det skal ikke meget til

Den herostratisk berømte mr. Easterman, representanten for den internasjonale jødedom, som reiser rundt og forhører europeiske statsmenn.

å forstå at det er falskhet i alt sammen.

Hakekorset som ble malt på Synagogen i Köln, ble julekvelden publisert ut over hele verden, men synagogen som ble tent på i Moskva fikk ingen publisitet. Hva er dette for noe alt sammen?

Det er ikke nazistene i Tyskland som har reist denne kampen, så meget er klart. Og det er slett ikke NS-folk i Norge.

Jødene er i det hele tatt ikke nevnt i NS's program. Det eneste punkt som grenser inn på spørsmålet er punkt 21. Her står det: «Strengere kontroll med utlendingers oppholdstillatelse og innvandring». Quisling ville naturligvis ikke drepe jødene. I rettssaken mot ham tok han klart avstand fra Hitlers måte å løse jødespørsmålet på: «Jeg kjente ikke til hverken arrestasjonen eller bortskikkingen av jødene, og jeg er absolutt mot — ja, jeg behøver ikke bare å si at jeg er mot, men jeg forstår overhodet ikke at tyskerne har tatt de skritt som de har tatt i disse ting, det er meg uforståelig, det er for meg et meget stort problem, det må jeg virkelig si». (Side 363 i Quislingsaken).

En annen sak er at Quisling ikke kunne la problemet stå uløst. Det er ganske klart at i et solidarisk folkesamfunn vil ikke jødene selv være med. De holder seg utenfor. Sovjet-Unionen har da også hatt mange og store vanskeligheter med jødene, og i dag er de utelukket fra å ha stillinger i kommunistpartiet. (Dr. Menahem Dolan, Tel Aviv).

Alle nasjonale bevegelser må derfor beskjefte seg med jødespørsmålet, men derfra er det et langt skritt til vold og utryddelse. Det har iallfall aldri vært snakk om noe slikt

Utenriksminister Ribbentrop i samtale med den polske president Moscicki og utenriksministeren oberst Beck.

NYTT

Mot nynazismen i Vest-Tyskland!

Vi oppfordrer til oppslutning om studentenes demonstrasjon lørdag 30 januar. Møtested er Studenterrunden, ved Wergelandstatuen, klokka 18.

OSLO
KOMMUNISTISKE PARTI

...me fikk

Kommunistene gir direktiver om studenterdemonstrasjonen mot Tyskland under påskudd av omsorg for jødene. Det konservative styre følger parole.

Et 15 års krigsminne som demokratiene glemmer

Det svenske ukeblad «Vi» tar frem igjen terrorbombingen av Dresden 13. februar 1945

Nå det da tales og skrives så mye om krigens redsler bør en kanskje også minnes noe som en ellers nødig vil huske.

Folk og Land har ved etpar anledninger omtalt den grufulle krigsforbrytelse som den demokratiske verden hårdnakket forsøker å glemme: Bombingen av flyktningebyen Dresden. Kanskje dette at byen nå ligger på den annen side av jernbepet har bidratt til at fanskelen har kunnet bevares om det fryktelige som skjedde da Eisenhower, slik han beretter om i sin krigsbiografi, med 9000 bombelby gjennomførte det «som skulle bli den største luftaksjon i luftkrigshistorien hittil». Det er sikkert mange som tror vi lyver når vi forteller om dette, siden det ofres så mange tårer på hver eneste liten tysk krigsforbrytelse en kan trekke frem, mens alle gode demokratiske øyne er tørre når en nevner slike ting som Dresden. La oss da gi ordet til det svenske ukeblad «Vi», som merkelig nok har sluppet til en artikkelforfatter ved navn Wolfgang Sonntag — som forteller om det grufulle 15-års minne. La oss for ordens skyld tilføye at Sonntag er «god demokrat», ellers ville han forøvrig ikke sluppet inn Tyskland dengang. Vi gjengir nedenfor fra artikkelen i det svenske ukeblad:

«I krigens slutfase — den 13de februar 1945 — rettet de allierte en fryktelig bombeoffensiv mot Dresden. Den tidligere så vakre by ble forvandlet fra en leende idyll til et ufattelig inferno. Hvorfor gjennomførte demokratiene denne terrorbombing — og hvorfor har det vært så stille om Dresdens død i de forløpne femten år?

Jeg skrev en artikkel, så saklig som det var meg mulig og overlot den til Sveriges to største aviser. Den ene refuserte den. Den andre tok den, betalte honorar — men of-

fentliggjorde den ikke.

Ja, hvorfor har Dresdens død vært dysset ned i femten år?

Jeg var en av de få som kort etter krigen fikk reise omkring i alle Tysklands fire soner og hadde adgang til Vestmaktens hovedkvarter. Jeg har spurt mange om hensikten med Dresdens ødeleggelse. Enkelte har forsøkt seg med «strategisk nødvendighet». Men det var et argument som var minst holdbart. I Dresden ble faktisk alt ødelagt — utenom det som kunne betegnes som strategisk viktig. Kasernene ble skånet —

Forts. s. 7.

Bildet fra det utbombede Dresden har vi hentet i det svenske blad «Fria Ord», som også gjengir artikkelen i «Vi».

Karl A. Dahl:

Vi kjenner igjen propagandaen fra verdenskrig 1

Propaganda for England i første verdenskrig. Vi kjenner igjen metoden.

Vi fortsetter fra nr. 38 —39 skipsfører Dalhs historisk interessante beretning fra 1. verdenskrig om britenes og deres hjelpsmenns propaganda mot tyskerne.

FREMRAKENDE PROPAGANDALØGN

I denne tid kan jeg ikke si annet enn at den engelske presse var meget dyktig i sin propaganda. Krig så nær den engelske stuedør var noe uvanlig og til en begynnelse neppe populært blant det brede lag. Slagord som: «Defenders of the small countries» (forsvarer av de små folk slo godt an og ble stadig gjentatt sammen med uttrykk om den tyske krigsmakt som «hunner og barbarer» — dette som fremhevet England som forsvarer av de små nasjoner, samt disse hentydninger om brutal tysk krigsførsel ble ved nevnte stadige gjentakelser til slutt trodd av hele det engelske folk, og senere forresten også av de fleste andre nasjoner ved like så stadige gjentakelser i den av England for engelsk gull kontrollerte verdenspresse.

I større utstillingsvinduer var som propagandamiddel bl. a. opphengt avtrykk av den meget påberopte belgiske nøytralitetstraktat, vedhengt en plakate. «Dette er den traktat som tyskerne kaller «a scrap of paper». Traktaten var dat. 1838 av blant andre signatormakter også undertegnet av kongeriket Preussen. — Senere har jeg lest i en bok av professor Hermann Harris Aall, at denne traktat på engelsk oppfordring 1870 ble fornyet på to år under krigen mellom kongeriket Preussen og keiserdømmet Frankrike. Etter krigen ble en rekke tyske stater samlet til det tyske keiserdømme, som selvfølgelig ikke uten fornyelser forplikter tidligere inngåtte traktater eller internasjonale overenskomster for de enkelte stater i riket.

Belgiens nøytralitetstraktat ble ikke fornyet av noen, og var som følge derav ugyldig 1914 — en helt verdiløs lapp som det meget riktig var uttalt fra tysk hold. Tross disse fakta gikk disse ord «A scrap

of paper» senere sin seiersgang over hele verden og ble benyttet som bevis på hvor lite Tyskland respekterte traktater og overenskomster, ja slagordet lever, ennå den dag i dag også her hjemme på bjerget, jeg har ofte hørt det fremført.

Ennu en spansk falangistmartyr

Vincente Talón forteller om Alessandro Salazar og hans venner som ble drept av de røde i 1936

Alessandro Salazar, liv og sjel i den falangistiske studentbevegelse i årene før den nasjonale reisning i 1936, ble skutt en dyster oktobermorgen på den blodtrukne mark i Paracuelles del Jarama utenfor Madrid.

Da José Antonio noen uker etter stiftelsen av Falangen organiserte det spanske universitetssyndikat (SEU) utnevnte han Salazar til leder for dette. Og ingen utnevnelse kunne ha vært mere berettiget. Alessandro Salazar var den mest entusiastiske og

En annen sak er at engelsk-franske krigsplaner da som i 1939 bassertes på angrep av Tyskland gjennom Belgien, og med Belgiens samtykke. England hadde i 1914 ferdigbygget en del store flatbunnete krigsskip, Monitorer, som de selv, ved krigens begynnelse åpent erklærer var beregnet til flodseilas for å støtte angreps-tropper gjennom Belgien.

Før krigserklæringen fra England forelå 1914, foreslo denne gang Tyskland England å fornye Belgiens nøytralitetstraktat hvis England vilde holde seg nøytral. Det tyske rike var imidlertid blitt mektigere enn Preussen 1870, og med Frankrike og Russland som forbundsfelle, fant England det beleilig å svare undvikende og avvisende, de hadde selvfølgelig allerede bestemt seg for å være med på leken, for som vanlig i Englands politikk, å ta knekken på den mektigste fastlands-

Forts. side 7

Kransepålegging på kirkegården i Valladolid for de myrdede falangiststudenter

HENDELSENE I ALGERIE —

(Forts. fra s. 1)

Lorillot, og med tilslutning av statssekretæren for de væpnede styrker, Max Lejeune.

Den offisielle franske versjon beretter at den franske pilot i den marokkanske maskin, Gastor Grelier, først etter mellomlandingen i Palma på Mallorca fikk radiobeskjed om å fly ikke til Tunis, men til Marokko. Denne beskjed kom fra den hemmelige tjeneste i Frankrike og altså ikke fra flyverens marokkanske flyselskap, som han var ansatt hos. Piloten Grelier synes ikke å ha reagert over det, men telegraferte tilbake «OK». En tar vel da neppe feil når man antar at Grelier hadde fått sine instruksjoner før han kom til Palma. Videre, etter den franske versjon, hvisket han bortimot klokken 18 i øret på den henrivende stewardess Claudine Lambert, som smilende rakte ham et glass mineralvann til forfriskning, at landingen vilde bli avlevert ikke i Tunis, men til sikkerhetspolitiet på militærflyplassen Maison-Blanche ved Alger. Heller ikke Mademoiselle Claudine fortrakk en mine over dette verdenshistoriens største kup, akkurat som om det skulde høre til en stewardess' vanlige oppgaver. Hun tok seg smilende av de godtroende algerirer, som her beviste at selvom de var tapre krigere, så var de troskyldige engler likeoverfor motstanderens moral eller mangel på sådan.

Gaston Grelier ropte: «Nå er vi på høyde med Alger!» da han allerede i stor høyde kretset om den algeriske flyplass. Men Claudine smilte og pludret og fortalte kanskje rødmende en pikant anekdote fra Montmartre. Etter kort tids forløp reiste hun seg fra sitt sete og ropte: «Tunis, spenn dere fast!»

Lykkelig opprømt etterkom algerirerne denne oppfordring. De ventet en triumfartet mottagelse i Tunis. Det visste de gjennom sine venner som ikke hadde vært uvirksomme.

DC 3-en tok marker, litt hardt, noe som ikke var så rart, for piloten Grelier må vel ha koldsvettet. Han visste hva der ventet ham hvis algerirerne for tidlig merket det som foregikk. Maskinen rullet bortover banen og stanset. Før algerirerne merket noe galt så de inn i maskinpistolene til det franske sikkerhetspoliti, som allerede hadde rustet seg i flere timer for mottagelsen. Solide håndjern klappet sammen om håndleddene på dem. Først nå forstod de de spill som var blitt drevet med dem.

Fjernsynskameraene surret, blitzlysene eksploderte. Man hadde dem: en tidligere adjutant i den franske arme, Ben Bella, overhodet for ALN, Mohammed Khidder, den politiske fører for den algeriske befrielseskomite, den tidligere sporvognskonduktør og senere medlem av det franske deputerkammer, professor Lach-

raf fra universitetet i Paris, hvor han foreleste i arabisk sprog, Ait Achmed, algerernes finanssjef og Ben Bellas adjutant Bondjaf.

Den tapre Ben Bella bevarte holdningen. Han så idet han smilte iskaldt til reporterne som styrtet seg over ham: «Et godt arbeid. Jeg hadde faktisk ikke trodd at franskmennene var flinke nok til et slikt kup!» Så ble de fem fanger ført bort. De andre passasjerer i flyet fikk lov til å fortsette turen til Tunis. Dog uten piloten Gaston og stewardessen Claudine. De foretrakk å forsvinne i stillhet — — —

Denne etterretning slo ned som en bombe i hele verden, og særlig da naturligvis i den arabiske. I Tunis rev demonstrantene trikoloeren ned av generalkonsulatet, som bare med nød og neppe kunde beskyttes av det tunesiske politiet. Overalt gikk de arabiske fagforeninger til streik. Langt over 100 franskmenn, særlig i området ved Meknes, mistet livet. De ble simpelthen revet istykker av opprørte menneskemasser. I Tunis barrikaderte franskmennene skjellende sine hus og boliger, mens biler ble satt fyr på og brent opp på gatene. Tunis trakk sin sendemann i Paris tilbake. I Jordan demonstrerte araberne på samme måte som i Egypt og Libya, Syria og Libanon.

De politiske følger av dette kup var uoverskuelige. Habib Bourgiba, som mange arabiske nasjonalister fant for måteholden, ble ved denne aksjon, som var en grov fornærmelse mot den marokkanske sultan og den tunesiske statspresident, igjen bragt over i leiren til Frankrikes dødsfiender. Hans informasjonsministre sa vemodig i en presseerklæring at man hadde ønsket en fredskonferanse med sultanen, nå ble det isteden et krigsråd.

Sultanen fløy allerede neste dag tilbake til Marokko, men dennegang med en italiensk maskin, fordi man, som Mohammed V erklærte, med franskmennenes underlige moral jo ikke kunde vite hvor en havnet hvis flyveren var fransk.

Franskmennene hadde nå vist hele verden hvorledes de var rede til å forhandle og å finne en utvei: med hemmelige agenter og metoder fra deres 2. byrå.

I Frankrike hersket alminnelig jubel. Fire timer etter kupet ble ministerpresident Mollet, som akkurat befant seg på en avskjedsbankett for den amerikanske NATO-øverstkommanderende general Gruenther, informert av en embetsmann fra Quai d'Orsay. President Mollet fortrakk ikke en mine og pludret lystig videre med general Gruenther om dennes bekymringer med hensyn til Vest-Europas manglende forsvarsberedskap. Først ved midnatt reiste han hurtig til Elysées-palasset, hvor han ble ventet utålmodig av forsvarsminister Bourgés-Maunoury, utenriksminister Pineau og

republikkens president René Coty. Kort før hadde sultan Mohammed V telefonert til presidenten fra Tunis og fremholdt sin forferdelse over den folkerettsstridige arrestasjon av hans personlige gjester.

Neste eftermiddag gav nasjonalforsamlingen ministerpresident Mollet tillitsvotum med 350 mot 140 stemmer. Dermed var kupet i Algerie, som var utklekket og utført av den franske hemmelige tjeneste med tilslutning av Algerie-ministeren Lacoste, høytidelig godkjent av det franske folk og dets regjering.

De franskmenn, hvis liv den franske øverstkommanderende i Marokko, general Cagny ikke hadde kunnet beskytte, ble ganske visst ikke levende igjen av det. Heller ikke ble Frankrike befriet for den tunge byrde å ha begått denne alvorlige moralske og også politiske forbrytelse. Det erkjente også statssekretæren for marokkanske og tunesiske spørsmål, Savary, som på grunn av denne hendelse søkte avskjed. Den marokkanske regjeringssjef Si Bekkai, som på vegne av sultanen var reist i hui og hast til Paris for å kreve løslatelse av sultanens algeriske gjester, måtte reise igjen med uforrettet sak.

Efter at den første jubel var ebbet ut erkjente man imidlertid at det en hadde vunnet ved den bedrageriske handling var temmelig tvilsomt. Og ikke bare det forbitrede fiendskap som den franske regjering hadde pådratt seg i hele den arabiske verden var da utslagivende. Den algeriske befrielseskomites generalstab bestod av 18 medlemmer og man hadde bare fått tak i fire. Den algeriske befrielseskomite i Kairo handlet hurtig. I et nattlig møte valgte den istedenfor den arresterte politiske sjef Mohammed Khidder den tidligere generalsekretær i Alergierådet, Tewfik Ahmed el Medani. Dermed gikk kampen videre med uforminsket kraft.

Algerirerne lærte også noe av kupet. De utnevnte ikke lenger

noen militær sjef. Han forble anonym. Dermed var det ikke mulig å pågripe ham ved noe kup, hvor han så måtte befinne seg.

*

Førtsett herfra hadde denne voldsdåd en betydning som nådde langt ut over selve Algerie-spørsmålet. Abd el Nasser, den temperamentsfulle regjeringssjef i Egypt, ble dypt rystet over Frankrikes fremgangsmåte. Hans holdning under Suezforhandlingene ble fastere. Han hadde mistet den siste rest av tillit til forhandlingspartneren.

På denne tid visste imidlertid ingen, heller ikke Abd el Nasser, om det store komplott mot freden som allerede var i full utvikling. Kort etter at Abd el Nasser hadde nasjonalisert det fransk-britiske Suezkanalselskap, reiste den franske krigsminister Bourgés-Maunoury i oppdrag fra ministerpresident Mollet til London for å vinne britene for en frisk og lystig jakt på Nilen. — Franskmennene erklærte inntrengende overfor britene at bare en kraftig militæraksjon kunde redde stillingen ved Nilen — og dermed Suezaknsjens.

En av dem som i utpreget grad gikk inn for en militæraksjon var den sosialistiske Algerie-minister Robert Lacoste. Lacoste hadde allerede gjentatte ganger gitt uttrykk for sitt raseri over at Kairo gav alle arabiske nasjonalister asyl. Her kunde ikke Frankrike, slik som i Marokko, stikke sine fingre i missliebige personer.

Det var også Robert Lacoste som fikk den grandiose idé at Frankrike ubetinget burde slå seg sammen med Israel, idet man bare kunde bli herre over den arabiske nasjonalisme på den måte. Mellom Paris og Tel Aviv holdt den israelske tillitsmann Menachem Beigin forbindelsen oppe og informerte statssjefen Ben Gurion og øverstkommanderende Dajan om de uante muligheter. Naturligvis var Israel straks fyr og flamme og rede til å marsjere mot Egypt nårsomhelst, selvom en ikke med beste vilje kunne finne på noe krigspåskudd. Sammensvergelsen mot verdenssikkerheten var i full utvikling. Noe grotesk var det i denne forbindelse å finne den britiske konservative, Sir Anthony Eden arm i arm med «sosialistene» Mollet og Lacoste og med israelene.

De fallskjermjegere som kjempet i Algerie, særlig da den berømte 10. divisjon under kommando av general Massu, ble plutselig alarmert. Fallskjermjegerne brød seg ikke større om det. Det stanket vel ett eller annet sted igjen. Det stanket jo alltid enten her eller der og så måtte fallskjermjegerne tilpøse. De ble imidlertid adskillig forbauset da de ble innlastet og kastet ned på det solstekte Cypern, hvor de ble liggende uvirksomme og ventende i ukevis. Moudjahinene (de algeriske fri-

hetskjempere) som plutselig fikk luft, gned seg forbauset i øynene. Var noe slikt mulig? Det var! Også hos dem gikk alarmen.

Israelene hadde imidlertid forberedt seg omhyggelig på denne dag. Agentene og etterretningstelegrafistene til Mordechai Tadmor, som maskert som journalist fra «Jerusalem Post» fra sitt kontor i Bad Godesberg i Vest-Tyskland dirigerte spionasjegruppe Midtøsten, hadde allerede fått beskjed av sin sjef tre måneder forut med oppgaver som tydelig tok sikte på forberedelsene til Suezaksjonen.

22. oktober erklærte Tel Aviv seg innsatsberedt, mobiliseringsordren for den israelske armé var allerede underskrevet. Paris var overlykkelig. Allerede neste dag, 23. oktober, fløy utenriksminister Pineau til London for å informere minister Eden og gi britene den siste sprøyte. Sir Anthony gikk virkelig på den fransk-israelske limpinne.

Kulen begynte å rulle. 5. november klokken 6 om morgenen bar det så løs. Fallskjermjegerne sprang ut over Port Said. General Gilles personlig ledet innsatsen. Klokken 15,30 sprang general Jacques Massu med tusen mann ut over Port Fuad.

Og så kom den store stoppordre. USA vilde ikke være med. Spillet var ute.

Den store seierherre het Abd el-Garnal Nasser.

Et annet sted, langt vekk fra Østen var et annet drama avviklet: folkeoppstanden i Ungarn. I den avgjørende tid for Europa da det ungarske folks frihetslengsel forblødde på barrikadene i Budapest, beskjefteget de to viktigste europeiske makter seg med å få igjen Suez-aksjens, som Abd el Nasser for måneder siden hadde nasjonalisert mot skadeserstatning. Og selv det lykkedes dem ikke.

Mens sovjetpanserne valset friheten ned i Ungarn og troen på Europa døde i de røde seierherres galger, avblåste de store strateger i London og Paris Suezaksjonen. Angriperne fra Tel Aviv måtte også rasende gjøre holdt og tilslutt utlevere igjen største-parten av rovet.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og holbare loftstrapper.

Annelise Parow

TANNINNETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 56 61 29 - Oslo

Et 15 års krigsminne

(Forts. fra side 5).

på samme måte som tungindustrien. Noen forsøkte å fremholde Dresdens betydning som Tysklands siste trafikk-knutepunkt mellom nord og syd, øst og vest. Endelig et logisk argument! Men hvorfor da ikke bombe ifiller selve livsnerven: den eneste jernbanebroen over Elben? Ikke en av Dresdens mange broer fikk en rift (Deres ødeleggelse var nazistenes siste viddshandling — den 9. og 10. mai, da russerne allerede sto på begge sider av elven!) Det ene av de to strategiske brohoder, «Neustadter Bahnhof», sentralen på Elbens høyre side, ble ikke rørt. Bombetøppet stoppet utenfor dens porter.

Men hvorfor da dette kjempetål?

For å overbevise det tyske folk om at demokratiene ville seire, fikk jeg som svar. Men det behøvdes jo ikke lenger. Krigen var avgjort. Alle visste det. Var det for å overbevise dem om at man i demokratiets navn kan gjøre nøyaktig det samme som i tyranniets?

Etter at skinnfektningene var unnagjort, trakk alle på skuldrene. Bare en kyniker i uniform stoppet munnen på meg med et kaldt flir: Hvorfor Dresden? Det var jo fem dager etter Jalta. Da visste

man at byen skulle falle i hendene på russerne.

Nei, jeg kan ikke tro på denne grunn. Men faktum er at her brente man hundretusen mennesker levende, planmessig. Ja, hundretusen eller hundretusener.

Dresden hadde 13. februar 670.000 innbyggere og omtrent 400.000 flyktninger, tilsammen over 1 million mennesker. Det største, tettest bebygde område i byens utkant er ødelagt, det var der de uendelige flyktningekolonner var trengt sammen.

Det finnes saklige vurderinger som dreier seg om mellom 350.000 og 400.000 døde. Flere «måteholdne» vurderinger nevner samstemmig omtrent en kvart million. Kanskje ligger sannheten deromkring. Sannheten? Hva vet vi om den! For å fatte den må vi vel først koble ut forstanden. Og tallene, hvem kan vel her finne noen tilfredsstillende rekorder? Er det ikke tilstrekkelig å konstatere: Den siste prestasjonen av de «konvensjonelle stridsmidler» var så effektiv at resultatet ikke kan vurderes i tall.

At denne redsel praktisk talt har kunnet ties ned i femten år i kommunikasjonsenes tidsalder, det fyller meg med gru og et dumpt raseri. Og vi taler om frihet og om menneskeverd!

Spansk falangistmartyr —

(Forts. fra s. 5).

serende profesjonister og sabotører. Spania måtte fødes påny og dets universitet måtte reddes.

Dette var hensikten med SEU's opptreden. Dens første aksjoner kostet liv og blod for mange studenter i den blå skjorte: Matias Montero, Juan Cuellar, Francisco de Paula, Jesús Hernandez. Matias Montero ble myrdet av ligister på Via Mendizabal i Madrid. Juan Cuellar ble stukket ihjel med kniver av en flokk sosialister. Francisco de Paula, student og arbeider, ble myrdet mitt i Madrids sentrum fordi han hadde våget å bære et eksemplar av Falangens avis «FE». Jesús Hernandez døde i en sykehusgang av sine sår etter et kommunistisk ildoverfall.

Det blod som fløt dempet ikke falangistenes glød. — Tvertimot. Det egget dem til nye tak i den kamp som hadde kostet så mange kamrater livet. Alessandro Salazar var sjelen i kampen og han formulerte dens mål: «Hver spanier skal ha mulighet for å studere». «Intellektualismen må forenes med dyp nasjonalfølelse». «Vi må reformere undervisningen og utrydde analfabetismen». Idet

han forente politisk og kulturell aktivitet dannet Salazar Spanias første filmklubber og startet avisen «HAZ», organ for SEU.

Ar 1936 begynte Spanias totale tilintetgjørelse. Dødens høst vokste i kameratkretsen, men rekkene ble styrket og herdet. Politiet var helt i hendene på de røde, sosialister og kommunister. Listen over falne falangister ble lengere og lengere. Under disse forhold kom så 16. juli, den nasjonale reinsnings dag.

Krigsutbruddet overrasket Alessandro Salazar i den røde sone. Etter at Falangens leder José Antonio og dens generalsekretær Fernandez Cuesta var blitt arrestert, var det Salazar som ledet Falangen inntil han også ble tatt. Døden var viss. En dag stormet en mobb av røde soldater inn i cellene til Carcel Modelo — mønsterfengslet — rasende over de nasjonale troppers seire og lengtende etter å få kjøle sitt hat i spansk blod. De førte fangene ut og lastet dem på biler, som kjørte ut fra fengselsgården. En, to, tre kilometer, og så høydene ved Paracuelles de Jarama. En fattig jord, men ærerik. Falangistene måtte forlate bilene og ble skutt

Vi kjenner propagandaen

(Forts. fra s. 5).

stat, nu Tyskland. Det var kun påskuddet — det edle påskudd som manglet, og det fikk jo England da tyske tropper rykket inn i Belgien for å komme det planlagte engelsk-franske angrep i forkjøpet, en plan som selvfølgelig Tyskland kjente godt til.

«FORVAREREN AV DE SMÅ»

Når det var anledning til det forsøkte jeg alltid å komme i samtale med engelske offiserer. I begynnelsen av krigen var det litt vanskelig — de var kun opptatt med hvor lang tid det vilde gå før de forente hærer stod i Berlin. Noen holdt på uker, men enkelte mer forsiktige mente et par måneder, men da tiden og innmarsjen lot vente på seg, ble de mer innlatende, og kunde sogar spørre om vår mening, og virkelig for alvor diskutere krigssituasjonen. Jeg glemmer aldri den ekte uforfalskede forbauselse som kunde leses på ansiktene til 3—4 offiserer da jeg kom inn på engelske krenkelser av norsk nøytralitet: «Don't you understand, we are defenders of the small countries and therefore suitably allowed to do it». Deres overbevisning herom virket så ærlig at jeg fant det helt nytteløst å gå videre i diskusjonen.

«DE TYSKE BARBARER»

Der ble drevet mange forskjellige slags propaganda i England i disse dager. Jeg skal bare nevne et eksempel foruten dette med den belgiske nøytralitetsstraktat. Likesom med denne var utstillingsvinduer brukt til utstilling av et avskåret brød av samme sort som det mørke

ned. Det var i tusenvis som falt.

Så hvilte han der i haugene av blodige lik, Alessandro Salazar, etter at de røde villdyr hadde fått hans store hjerte til å stanse.

Alessandro Salazar, stifteren av Falangen i Almeria, lederen for SEU, midlertidig generalsekretær i Falangen. En edel kamerat, som med sitt liv beseglet sin opphøyede tro: «Mitt liv for at Spania skal leve».

Spanias studenter vil aldri glemme sin første leders offer.

Vincente Talón.

VAR TID

— En av de mest slående trekk ved den uhyggelige tid vi lever i, er dens enestående evne til å finne gode grunner for å gjøre onde ting.

(Laurens van der Post i «Venture to the Interior»).

BAK KULLISSENE:

(Forts. fra s. 4).

kompromissær gjør bare tyskerne frekke - - - Og her: 'Det polske folk venter, rustet på det beste og tror at hva der enn kommer, så vil dets sverd føre til seir og sikre det Roman Dmowskis grenser!' — Roman Dmowskis grenser, det vil si at Danzig, halve Pommern, Schlesien og Øst-Prøyssen skal bli polsk!»

Ambassaderåd fyrst Lubomirski svarer ham og taler herunder som han pleier, lavt, hurtig, det ene ord snubler over det annet mens han stammer og leter etter ord. Han taler om Polens store stund og fremfor alt taler han om den sikre hjelp fra England. «Tenk på det nitende århundre, greve», sier han og igjen haster ordene avgårde. Snakker han så hurtig bare fordi han ikke vil gi seg selv tid til å tenke etter?! «Tenk på alle våre oppstander — hva var det de alltid mislykkedes på? De mislykkedes fordi vi alltid var alene, fordi hverken Frankrike eller England kom oss til hjelp. Men hvem var det som endelig lot vår stat tre frem? Frankrike og England! Og nå står påny Frankrike og England ved vår side — ennå aldri har Polen hatt slike forbundsfeller i sin kamp!»

Disse argumenter gjør intet inntrykk på den annen.

«Vet De hvorfor oberst Slawek har skutt seg?» spør grev Lubinski brutalt. Den oberst han

nevner var en av Pilsudskis nærmeste medarbeidere

«Han kunne ikke komme over at han falt igjennom ved valgene!»

«Nei, fyrste», svarer den annen og legger sterkt trykk på hver eneste setning. «Oberst Slawek skjøt seg 3. april i år fordi herr Beck da innfant seg i London — fordi herr Beck hadde bestemt seg for England istedenfor å forhandle med Tyskland! De kjente den gamle hugaf — fyrste, slik som jeg gjorde det, som vi alle gjorde det. Ser De ennå for Dem hans ansikt revet istykker av en håndgranat! — Slawek var en personlighet — han så ulykken komme, den ulykke som må følge denne forbindelse med England — og han ville ikke oppleve Polens ulykke! Derfor tok han livet av seg! Men De og jeg kommer til å se denne undergang med egne øyne, fyrst Lubomirski, hvis ikke noen kan stoppe disse vanvitlige i Warszawa!»

Døren går opp og sendemann Lipski kommer inn. Som alltid bærer han en mørk dress. Hans tykkfalne, nesten fete ansikt er blekt som alltid. «Jeg hørte De var på besøk», sier han til greven med sin høye nesten kvinnelige stemme.

«Jeg er ute av meg», svarer den tiltalte. «Min onkel har skrevet til meg i Genf: han er fortvilet og ser ingen utvei mere — vi er ombord i et skip som holder på å gå under, skriver han - - -».

«Hva kan vi gjøre ved det?» spør Lipski og trekker på skuldrene. «Så godt som intet — Polen blir nå regjert av marskal Rydz-Smigly — de militære har ordet — og England - -».

En halv time senere braker det løs fra de polske luftvernkanoner i nærheten av Danzig og de skyter på det fredelige tyske passasjerfly «Marshall Bieberstein». Granatene springer i umiddelbar nærhet til høyre og tilvenstre for det tyske fly. Samme ettermiddag blir det store tremotors fly D-ABHF beskutt av polske kystbatterier og polske krigsskip i 1500 meters høyde. I flyet var det 17 passasjerer, deriblant 4 barn. Neste dag kan flykaptein Rutschow bare med nød og neppe redde sitt fly fra å bli skutt ned ved en behendig manøver. Den fjerde og siste salve fra det polske batteri eksploderte bare femti meter under flyet, nøyaktig på det sted det hadde befunnet seg da piloten foretok sin redningsmanøver. De kvinner og barn som fulgte med flyet skrek opp og to stykker besvimte — men flyverens åndsnerverelse hadde allerede reddet dem.

(Neste gang: I rikskanselliet).

Har du skaffet en ny abonnent?

Karl A. Dahl.

KNUT HAMSUN

(Fort. fra s. 1).

fru Hamsun transportert til klinikken til avhøring om sin mann. Også her må resultatet ha vært magert, ettersom det ikke ga anledning til ufortøvet å utstede den forønskede attest med samtidig løslatelse fra klinikken. Isteden ble Hamsun gående der inntil en utenforstående av det sjeldne slaget, som ikke tåler så inderlig vel, den urett som ikke rammer dem selv, fikk ham frigitt (for videre opphold på gamlehjem).

VI.

Så kom da den påtenkte attest og tiltale ble frafalt til Hamsuns forbitrelse. Han kvitterte med, figurlig talt, å holde det hele forhold som et spill opp for sine selvbestalte formyndere, til publikums store fornøyelse og ikke liten fryd. Hans bok etterlater ingen tvil om sjelsevnes fordeling i landskapet.

VII.

Men, det må dog i rettferdighetens navn være den som har klekket ut ideen med å sende Hamsun på klinikk for sinnslidende mennesker og satt den iscene, som er «smeden» i denne sak, noe som Hamsun selv gir tydelig uttrykk for i sitt brev til den fungerende riksadvokat.

VIII.

Som kjent har skapningen en del dyr, såvel i luften som på landjorden som ernærer seg ved å angripe og fortære andre vesener, som antas ufarlige, enten fordi de er døde, sover eller på annen måte ute av stand til å forsvare seg. Løven f. eks., dyrenes konge, dør aldri på sotteseng. Når den på grunn av fremskreden alder har fått tilstrekkelig svekkede kroppsevner og tanngar, blir den revet ihjel av hyener, som forsiktigvis opptrer i flertall.

IX.

Etter at man nu lykkelig hadde undgått å sende den gamle dikter i fengsel for overtredelse av de nye patentregler for fedrelanderier — trer nye «smeder» inn i bildet. Normalt er det vel ennå så, at når en mann p.g.a. varig svekkede sjelsevner ikke kan straffes på kropp eller frihet, så kan han heller ikke straffes på pungen. Noe slikt må formentlig ha foresvevet Erstatningsdirektoratets jurister, som nu melder seg med krav på «ett pund kjøtt».

X.

Årsakssammenhengen i de følgende begivenheter er ikke umiddelbart iøynefallende, — men kjennsgjeringene taler følgende sprog:

Et erstatningskrav på grunnlag av den medisinske attest for varig svekkede sjelsevner kunne ikke føre frem. Men man kunne kanskje ty til fru Hamsun igjen, dvs. hennes

opplysninger. Dem kunne man kanskje få en domstol av legmenn på området til å gå med på. Legmannsskjenet tillegges i våre dager ofte større vekt enn vitenskapen.

Det lykkedes ihvertfall direktoratet under det herskende rettsinterregnum og den alminnelige kneskjelving å bibringe retten den oppfatning, at fruens opplysninger ga grunnlag for det skjønn, at Hamsun nok allikevel hadde tilstrekkelige sjelsevner til at det kunne gå an å ta fra ham hans gjennom mange år oppsparte formue. Denne kunne ikke for så meget som fem øre føres tilbake til tyskerkontoen i Norges Bank — hvilket tør være forklaringen på at man ikke ved den anledning grep til det hendige og lettvinde begrep «skitne penger» som substitutt for et manglende relevant rettsgrunnlag.

XI.

Ut fra den finfølelse og noble tankegang, som er direktoratets kjente adelsmerke, ble fru Hamsuns opplysninger på forhånd forelagt professoren til barbering av de punkter, som kunne tenkes å føre til ulykker på privatlivets område — i den utstrekning de kunne unnværes for formålet.

Hvilket professoren gjorde og lot dermed sin siste sjanse gå fra seg til å ro i land fra det «hav av sau», som han var kommet ut på. Råskapen mot Hamsun kan ikke viskes ut ved et eselspark til fru Hamsun.

XII.

Hamsun viste seg å være ved sine fulle fem. Enn om man hadde lyttet til Molotovs kloke ord, når man nu engang hadde det fornødent og fant det passende for nordmenn å søke dennes råd i disse (presumptivt) interne forhold. Tja, det er kanskje nettopp det man har gjort etter hjemlig oppskrift og med tilsvarende resultat. Det er å frykte for at det ikke ville kvalifisert til Chief Justice i London eller Washington.

XIII.

«Om hundre år er allting glemt». Det er kanskje det, men så kommer disse slemme historikerne, «vore børnebørn», og holder begivenhetene opp i lyset igjen til bekræftelse på Håvamåls ord: «Manns ettermele dør aldri». Der kommer nok med tid og stunder en ny Troels-Lund med en «Daglig rettsliv i Norge i det tyvende århundre» — og kanskje også fader Holberg dukker opp igjen med iakttagelse av våre dagers begivenheter på Bjerget.

XIV.

«Jeg kan vente. Jeg har tiden for meg. Levende eller død, det er likegyldig».

Olaf Holm.

TYSKLAND OG NAZISMEN

Storparten av de tyske aviser hylar trofast med i det kommunistdirigerte verdenskorret og krever kamp mot «nynazisme og antisemitisme». En må uvilkårlig tenke på tredveårenes kommunistiske slagord om «kamp mot krig og fascisme», den kampen som nettopp førte til krigen. Av de tyske blader skrifer naturligvis de som ikke selv har så rent rulleblad høyest, akkurat som Dagbladet gjør det i Norge. Innimelom er det imidlertid en og annen avis som sier et pauli ord, blant annet slo «General Anzeiger» nylig fast den uomtvistelige sannhet at neppe en eneste tysker har kunnet unngå å ha forbindelse med nazismen. Jødernes krav (!) om å fjerne alle nazister fra styre og forvaltning er derfor ugjennomførlig. Akja!

TO MINNESMERKER

Den danske regjering har gitt det tyske mindretall i Slesvig lov til å reise et monument på Knivsbjerg over krigens falne. Det danske hetsblad «Information» er vred og sier at ved å gi denne tillatelse har regjeringen anerkjent at det ikke var straffbart med frivillig deltagelse i krigen på tysk side. Vår kollega «Revision» peker imidlertid på at tillatelsen bare er «å betrakte som en letting av hatten for den store tyske nabo». Og bladet

fortsetter: — «Sammenstillet forteller Knivsbjerg og Bevtøft en sørgelig historie om dansk usselhet: Dansk statshjelp til reising av minnesmerke for tyskere og dansk statsinitiativ til skjending av en dansk soldatergrav på en kirkegård».

COWARD HAR ANKET

Brukseier Tom Coward som har ført erstatningssak mot Staten tapte selvfølgelig ved Eidsivating lagmannsrett. — Coward krevet 2 millioner kroner som erstatning av Erstatningsdirektoratet etter driften av Borgestadholmens bruk i tiden 1945 til 1948. Han har nå anket til høyesterett og det skal hjelpe bra, antar vi!

KIRKESKJENDING

En tyveåring i Bergen har gjort innbrudd i en rekke kirker, tømt kirkebøssene og drukket opp altervinen. Siden det dreier seg om kristne kirker og det ikke var tegnet hakekors på veggen, vil han slippe billig fra det. Aftenposten vil sikkert ikke skrive om «mild straff» heller.

DEMOKRATISK UNGDOM

I Sverige som her klages det over ungdommen — men ingen klager over det samfunn som har gjort ungdommen slik og de falske profeter som med sin materialistiske lære har ført den på avveie. En svenske som nylig emigrerte til Australia sa ved avreisen:

Den omvendte verden

Fort. fra side 4.

i Norge. Det er derfor en ny grov fornærmelse når norske aviser uten videre gir NS-folkene i Norge skyld for noe Hitler gjorde for 15 år siden. De forfølger på det vis fortsatt en aldeles uskyldig folkegruppe i Norge, som er forfulgt nok fra før. Og det er vel like ille som å forfølge jødene? Noe kan imidlertid NS-folkene i Norge lære av alt som foregår nå. Det kommer klart og tydelig frem av alle disse avisskriverier at det ER jødene som leder verdensdemokratiet. Det øverste organ er Verdens-jødekongressen i Amerika. Siden fins det underordnede råd i hvert av de såkalte «frie» land. Under disse står så igjen pressebyråene, og så avisene.

Og de «frie» demokratiske lands nasjonalforsamlinger skjelver for disse aviser og for den jødiske verdenskongress, og de politiske ledere står skolerett for verdensjødedommens utsendinger, og skynder seg med å utføre dens befalinger.

Som sagt: Det er ikke antisemitismen som er en fare i Norge i dag. Det er den sta-

dige gjentatte, og atter gjentatte forfølgelse av NS-folkene. Skulle noen lide overlast i Norge, skulle noen komme til å miste sin stilling etter all denne skrivingen, så vil det sikkert bli NS-folkene, ikke jødene.

Det er DER faren ligger.

NS-folkene representerer det eneste virkelig nasjonale element i Norge, og skulle de gå til grunne, vil det bety et alvorlig nasjonalt tap.

Quislings nasjonale bevegelse i Norge er nemlig ingen bevegelse som bærer noe vondt i sitt skjold. Det er en ideelt betont bevegelse som har Universets gode krefter på sin side.

Men meningen med hetsen er vel mest den at en vil koble sammen nasjonalisme og antisemitisme på samme måte som krig og fascisme ble koblet sammen? Så blir det vel anledning til å «slå ned» og «knuse» alle nasjonale bevegelser ved å skrike opp om at det er antisemitisme de forkynner. Og så kan tåpelige studenter vedta nye infantile resolusjoner om å beskytte jødene og forfølge NS-folkene. O. K.

Usedeligheten her i Sverige er blitt så forferdelig at jeg ikke kan skjønne hvordan myndighetene tør ta det store ansvar på ungdommens vegne. Jeg tør ikke la mine to døtre og sønn bli her lenger. De kan risikere å være foreldre når de blir 16 år.

NY DIKTATOR

de Gaulle har nå fått en rekke nye spesielle fullmakter og er dermed ubestridt Frankrikes diktator. Det var partipolitikerne selv som i nasjonalforsamlingen erkjente sin egen fallitt og ga generalen de fullmakter han krevet med 449 mot bare 79 stemmer. Det rare er bare at også de norske kjempedemokrater hilser denne nye europeiske diktator med jubel og slag på skjold. Men de hyldet jo også de Gaulles gode venn og kompis Stalin til siste slutt. Ellers vil generalen naturligvis gjøre rett og skjel for seg. Det bebudes at han nå også i likhet med sin felle Adenauer skal gå løs på de franske «nynazister». Det heter således i et telegram til Aftenposten fra Paris: «Det er minst syv nasjonalistiske og mere eller mindre fascistiske organisasjoner i Frankrike og Algerie for tiden som har til formål å styrte det nåværende regime. Det er «Jeune Nation» som har eksistert siden 1949, og er antiparlamentarisk (formodentlig akkurat som de Gaulle selv!), antisemittisk, og vil ha full innlemmelse av Algerie i Frankrike. Dens merke er det keltiske kors, et kors inne i en sirkel». Ellers regner bladet opp MP 13, det nasjonalistiske parti, den nasjonale front (tidligere poujadister), det nasjonale gjenreisningsparti, den franske union og endelig den franske falang som består av tidligere nazister. Denne organisasjon har beholdt hakekorset som sitt merke, og medlemmene bruker blå skjorte som «uniform».

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgever A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo